

[Korsgaard.]

sig, at det vilde være rimeligt, naar man nu har en Beskatning, som gælder for alle Brugsforeninger, til Staten, at man da ogsaa fik noget i samme Retning i den kommunale Beskatning. Jeg vil jo nødig tænke ilde om den nuværende højtærede Indenrigsminister, men ikke desto mindre kunde jeg tænke mig, at han vilde sige, at dette Problem kommer ikke det ved, vi her taler om. Jeg vil paa Forhaand afvise en saadan Udtalelse. Naar man mener, at der er Grund til overhovedet at ændre i den kommunale Beskatning — og det er der, det mener ogsaa jeg —, saa maa man kunne tage ethvert rimeligt Problem op. Og jeg maa meget bestemt holde paa, at det er et rimeligt Problem at faa den kommunale og den statslige Lovgivning paa dette Omraade til at korrespondere. Jeg haaber altsaa, at den højtærede Indenrigsminister vil erindre sine egne Ord og netop ikke lade det blive ved Ord, men vil lade det gaa over til Handling, nu da Lejligheden er der; jeg haaber endvidere, at Indenrigsministeren helst selv vil stille Ændringsforslag, der imødekommer det Ønske, jeg her paa mit Partis Vegne udtaler. Jeg kan i hvert Fald sige, at hvis den højtærede Indenrigsminister ikke selv vil fremsætte et Ændringsforslag, vil det ske fra mit Partis Side. Det maa derfor ikke betragtes som en Spøg fra min Side, at jeg opkaster dette Spørgsmaal i Øjeblikket, det vil jeg gerne understrege saa stærkt, som jeg kan.

Med disse Udtalelser anbefaler jeg altsaa de Lempelser, der her foreslaas, men føjer til, at Lempelserne bør betales af Skatteydere, som hidtil har betalt for lidt.

P. D. Jensen: Forslaget om Ændringer i Loven om den fælleskommunale Udligningsfond kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale til Vedtagelse. Ogsaa Forslaget om Ændring i Loven om personlig Skat til Kommunen kan jeg anbefale, men jeg beklager, at Lovforslaget forelægges saa sent, som Tilfældet er, idet der muligvis er Kommuner, der allerede har gennemført eller er ved at gennemføre Ligningen. Desuden finder jeg, at der i Lovforslaget er enkelte Uklarheder, og jeg vil derfor henstille, at det henvises til videre Behandling i et Udvalg.

Rager: Med Hensyn til Forslaget om Ændringer i Loven om Indkomstskat til Københavns Kommune skal jeg tillade mig at anbefale det til velvillig Fremme. Der er jo forskellige Punkter i Forslaget, men

det, som forekommer mig at have mest Interesse, er den Ændring, man foretager i Børnefradragene, hvorved Fradraget for 2 Børn sættes op til 900 Kr. og for hvert Barn ud over 2 til 600 Kr. Det er et Skridt i den rigtige Retning. Spørgsmaalet er, om det er tilstrækkeligt, men man maa jo hilse selv en ringe Forbedring med Glæde. De Ændringer, som her foreslaas, vil ifølge Bemærkningerne betyde en aarlig Mindreindtægt for Kommunen paa i alt smaa 2 Mill. Kr., men saaledes som Københavns Kommune i Øjeblikket sidder i det økonomisk, skulde det jo ikke paa nogen Maade være vanskeligt for Kommunen inden for sit Budget at klare denne forholdsvis ringe Nedgang i Skatteindtægterne. Jeg mener derfor, at man ogsaa fra et økonomisk Synspunkt med fuldt Ansvar kan anbefale Forslaget til Vedtagelse. Det har jo ogsaa vist sig, at Borgerrepræsentationen har sluttet sig til Magistratens Ønske om disse Ændringer.

Indenrigsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg takker for Partiernes Tilslutning til Forslagene og understreger, hvad der ogsaa er blevet nævnt herfra, at deres Gennemførelse haster. Før Forslagene kunde forelægges, har vi maattet forhandle med de kommunale Organisationer, og dette har ført til, at Forslagene fremkommer paa et noget sent Tidspunkt. Men nu er det sidste Frist, og jeg maa derfor ogsaa henstille, at man ikke rejser principielle Spørgsmaal i Forbindelse med de Ting, som disse Forslag indeholder.

Vi er alle enige om, at Børnefradragene bør forhøjes; men saa maa vi ogsaa gøre det muligt, at det kan praktiseres i det kommende Aar, og det vil sige, at Forslaget skal gennemføres nu. Derfor maa jeg, som sagt, advare imod, at der rejses principielle Spørgsmaal, som der ikke er Enighed om. Der vil maaske ikke være megen Uenighed om det ønskelige i at forhøje Grænsen for Børnenes Alder fra 15 Aar til et højere Tal, men jeg tror alligevel ikke, man kan tage dette med nu; man vil ikke i alle Kommuner se paa denne Sag paa samme Maade, og det vil volde praktiske Vanskeligheder at gennemføre en saadan Ændring. Jeg siger ikke hermed, at man ikke skal overveje Spørgsmaalet, for jeg erkender, at det er en stor økonomisk Byrde for mange Hjem at have voksne Børn under Uddannelse, og det kunde derfor være ønskeligt at give disse Hjem en Haandsrækning; men jeg tror, det er et Spørgsmaal, som ikke bør rejses, uden at man først meget nøje har